

κνωμένοι, πεπιεσμένοι, ἀδιδὸν κῆρ, ὡς τὸ πυκναὶ φρένες, ἐπὶ κυριολεκτικῶς φυσικῆς ἐννοίας, Πλ. Π. 481, Ὅδ. Τ. 516· οὕτω καὶ ἐπὶ μελισσῶν, μυῶν, προβάτων. Πλ. Β. 87. 469, Ὅδ. Α. 92.
2) βλαίος, ἤχηρός ἐπὶ ἤχων· ἄδ. γόσος, Πλ. Σ. 816· Σειρήνες ἀδιδναί, αἱ ἤχηρὰ φωνῆν ἔχουσαι Σειρήνες, Ὅδ. Ψ. 326· ἀλλὰ συχνότερον ὡς ἑπίρρ.· συχνῶς ἡ ἤχηρός, ἰσχυρός· ἀδιδῶς ἀνενείκατο, Πλ. Τ. 314· ὡσαύτως ἀδιδὸν καὶ ἀδιδῶς ὡς ἑπίρρ., ἀδιδὸν γῶαν, κλαίειν, μυκᾶσθαι, στοναχῆσαι, Ὅμ.—Συγχρ. ἀδιδῶτερον, Ὅδ. Π. 216. Ἠ λέξις ἐξηκολούθησεν οὕσα ἐν χρῆσει καίπερ σπανίως παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ποιηταῖς· ἄδ. δάκος = βαθὺ δῆγμα, δάγκαμα, Πινδ. Π. 2. 98· ἄδ. δάκρυα = ἄρθρα δάκρυα, Σοφ. Τρ. 848 (λυρ.), καὶ συχν. παρ' Ἀπολλ. Ροδ. ὡς ἄδ. ὕπνος, κῶμα· = ἄφθονος, ἀναπαυτικός ὕπνος, 3, 716, 147· ἄδ. εὐνή, ἡ συχνῆ ἀπόλαυσις τοῦ ἐγγάμου βίου, 3, 1206, ἀλλ' ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Ἀπολλ. ἐρμηνεύει ἄλλως τὴν λέξιν, «ἀδινῆς εὐνῆς, νῦν οἰκτρῶς, λυπηρᾶς διὰ τὴν ἀπόλειψιν.» (Τινὲς τῶν γραμματ. ἔγραψαν τὴν λέξιν μετὰ δασείας, Σχολ. εἰς Πλ. Β. 87, τὸ ὅποιον ὑποστήριζει τὴν πιθανὴν αὐτοῦ σχέσιν πρὸς τὸ ἀδρός, ὅρα ἐν λ. ἀδρός).
ἀ-διόδευτος, ον. ὁ δι' οὐδὲν δύνανται τις νὰ διέλθῃ, νὰ ταξειδέσῃ, Θεμιστ. 206Π, Χαρίτων 7, 3.
ἀ-διοικητος, ον, ὁ ἄνευ διοικήσεως ἢ τᾶδεως, ἀκυβέρνητος, Δημ. 709. 5.
ἀ-διοπος, ον, ὁ ἄνευ κυβερνήτου· (ἐπὶ πλοίου), Δισχύλ. Ἀποστ. 261.
ἀ-διόρατος, ον, ὁ μὴ διορώμενος ἢ δι' οὐδὲν δύνανται τις νὰ τῶρ. Πολυδ. 5. 130.
ἀδιοργανιστος, ον, ὁ μὴ διοργανισθείς, Βυζ.
ἀ-διοργάνωτος, ον, ὁ μὴ διοργανωμένος, διαμεμορφωμένος, ὁ ἔχων κακὰ ὄργανα, Ἰαμβλ. βίος Πινδ. 17.
ἀ-διόρθωτος, ον, ὁ μὴ διορθωμένος, ὁ μὴ ἐν τάξει, Δημ. 50. 18:— ἐπὶ βιβλίων = μὴ διορθωθέντα, ἐπιθεωρηθέντα, Κικ. ἐπιστ. πρὸς Ἀττ. 13. 21· πρὸ βλ. διορθωτής. **II** ὃν δὲν δύνανται τις νὰ διορθώσῃ, ἀδιόρθωτος, ἀνεπαρόνθρωτος, δουλεία, Ἀππ. Ἐμρ. 3. 90· πρὸ βλ. Διογ. Α. 5, 66· ἀδιόρθωτα ἀδικεῖν, Διον. Ἀρλ. 6. 20.—Ἐπίρρ. τως, Διδόδ. 29. 25.
ἀδιορυστία, ἡ, ἀοριτία, Νικόμ. Γερασ.
ἀ-διόριστος, ον, ὁ μὴ ὀριζόμενος, Ἄριστ. Ἀν. Πρ. 1. 1, 2, καὶ ἄλλ.: ἀόριστος, ἀόριστον καὶ ἄδ., ὁ αὐτ. περὶ Μορ. Ζ. 1. 1. 5, καὶ ἄλλ.—Ἐπίρρ. -τως, ὁ αὐτ. Φυσ. 1, 1, 3, καὶ ἄλλ.
ἀ-διπλασιαστος, ον, ὁ μὴ διπλασιασθείς· καὶ ἐπίρρ. -τως, Εὐστ.
ἀ-διπλαστος, καὶ ἀ-δίπλωτος, ον, = τῶ προηγ., Εὐστ.
ἀ-διστακτος, ον, ὁ μὴ ἀμφιβαλλόμενος, περὶ οὐδὲν δισταζόμενος, ἀναμφίβολος, Πτολεμ. Γεωργ. 1. 4. **II** ἐνεργ., ὁ μὴ ἔχων διασταγμὴν ἢ ἀμφιβολίαν, Ἐκκλ.—Ἐπίρρ. -τως, Ἀνθ. Π. 12. 151.
ἀδίστατονον, «οἰκτρὸν στένοντα,» Ἠσύχ.
ἀ-διυλιστος, ον, (διυλίξω) ὁ μὴ διυλισθείς, στραγγισθείς, Γαλην.
ἀδιδύπλιστος, ον, ὁ μὴ διυπλισθείς, διεγερθείς ἐκ τοῦ ὕπνου, Ἀθαν. IV. 909B.
ἀδιδύχαστος, ον, (διδύχάζω) ὁ μὴ διχάζόμενος, μὴ διαιρούμενος εἰς δύο, Νικόμ. Γερασ.
ἀδιδυχομήτος, ον, ὁ μὴ διχοτομηθείς, Ἐπιφάν. τόμ. 1. σ. 170.
ἀδιδύψω, δὲν ἔχω διψῶν, Ἰππ. Κωακ. 218.
ἀδιδύψωτος, ὁ μὴ διψῶν, ὁ μὴ στερούμενος ὑγρασίας, Χρυσ. Σιδυλλ. 1., 132, 185., 3. 403.
ἀ-διψος, ον, ὁ μὴ διψῶν, ὁ μὴ ὑποπέρων ἐκ διψῆς, Ἰππ. 180B, Εὐρ. Κυνλ. 574, Ἄριστ. περὶ Μορ. Ζ. 3. 6. 8. **II** ἐνεργ., ὁ καταπίνων, σθενύων τὴν διψάν, Ἰππ. περὶ Διαιτ. Ὅφ. 385, 394.—Ἐπίρρ. -ψως, ὁ αὐτ. Ἐπιθ. 3. 1089.
ἀ-διώκτος, ον, ὁ μὴ διωκόμενος, Συνέσ. παρὰ Φαβρικίω, Ἐκλ. Βιβλ. 8. 240 (ἐκδ. 1717.).
ἀ-διώματος, ον, ὁ μὴ ὑπογρεθωθείς νὰ ὀρκισθῆ, ἀνώματος, Λατ. injuratus, Προκόπ. Ἀνέκδ. 18B.
ἀδιωαίνειν, «ὕγαινειν, ζῆν,» Ἠσύχ.
ἀδιμενίδες, «δοῦλαι,» Ἐτυμ. Μ., ὁ δὲ Ζωναρᾶς ἐν τῇ λέξει λέγει, «ἀδιμενίδες, αἱ δοῦλαι· οἶμαι δὲ, ὅτι ἀδιμωλίδες θέλει γράφασθαι.»
ἀδιμῆς, ἦτος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀδάματος, Ὅμ. μόνον ἐν Ὅδ. ἐπὶ νεανίδων, ἀνυπαύτως, ἄγαμος· Παρθένος ἀδιμῆς, Ζ. 109, 228· οὕτως ἀδιμῆτας ἀδελάφας, Σοφ. Ο. Κ. 1056.
2) ὡς τὸ ἀδιμητος, ἐπὶ κτηνῶν, ἀπᾶξ ἐν Ὅδ., ἡμίονοι.. ἀδιμητες, Δ. 637. **3)** μετὰ γεν. ἀδιμάτες νοσῶν, ἀκατάλλητοι ὑπὸ.. Βακχυλ. 34.

ἀδιμητης, εἶδος, ἡ ἄλλη γραφ. ἀντὶ τοῦ ἀδιμήτη 'ν Πλ. Ψ. 655.
ἀδιμητος, ἡ, ον, ποιητ. ἀντὶ ἀδάματος, παρ' Ὅμ. μόνον κατὰ θηλ. καὶ ἐπὶ κτηνῶν, ἀδάματος, ροῦν ἤνιν.. ἀδιμήτην, ἢ ὡς ὕπνω τὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ, Πλ. Κ. 293, Ὅδ. Γ. 383· ἵππον.. ἐξέτε ἀδιμήτην, βρέφος.. κεύουσιν, Πλ. Ψ. 266· ἡμίονον.. ἐξέτε ἀδιμήτην, ἢ τ' ἀλύγιστη δαμάσσοσθαι, αὐτοῦ 655. **2)** ὡς τὸ ἀδιμῆς, ἀνυπαύτως, ἐπὶ νεανίδων, παρθένω ἀδιμήτη, Ἰππ. Ὅμ. εἰς Ἄρπ. 82· πρὸ βλ. 133, Δισχύλ. Ἰκ. 149· περὶ τῆς Ἀρτέμιδος· τὰν αἰὲν ἀδιμήταν, Σοφ. Πλ. 1239, περὶ τῆς Ἀταλάντης, τῆς πρόσθεν ἀδιμήτης, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1321. **II** Ἄδιμητος, ὁ, ὡς κύρ. ὄνομα, Ὅμ., κτλ.
ἀδιμολίη, ἡ ἀβεβαίωτης, Καλλ. Ἀποστ. 338· ὡσαύτως ἀδιμολίη παρ' Ἠσύχ. καὶ Ἄρκαδ. καὶ ῥήμα ἀδιμολῶ καὶ ἐπίρρ. ἀδιμολεῖ παρὰ Σουίδ.
ἀδιμωγες ἢ ἀδιμωγες, αἱ, εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, Ὅπκ. Ἀλ. 3. 371.
ἀδνός, καθ' Ἠσύχ. λέξις Κρητ. ἀντὶ ἀγνός.
Ἄδιο-βάτης, ου, ὁ = ὁ καταβάς εἰς τὸν κάτω κόσμον, ἐκ διορθώσεως τοῦ Passow ἐν Δισχύλ. Πέρσ. 194 (λυρ.) ἀντὶ τοῦ Ἄγδαβάτα.
ἄδιδθεν, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ ἄδου Ἐρμησιάν. 5. 3.
ἀδοιάστως, (δοιάζω) χωρὶς ἐνδοιασμοῦ, Ἀνακρ. 95. [οἶ ἐν τύπῳ].
ἀδοίμοι, ἴδε ἐν λέξ. ἀνδάνω.
ἀ-δόκητος, ον, = ἀπροσδόκητος, Ἠσ. (ἴδε κατωτέρ.) τὰν ἄδ. χάριν, Σοφ. Ο. Κ. 249 ἐν χρότει παρ' Εὐρ. ἐν τῷ ἐπιλήγιον τῶν ἠθικῶν σκέψεων τοῦ χοροῦ· τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη, τῶν δ' ἀδόκητων πόρον εὖρε θεός, Μῆδ. 1417, Ἄλκ. 1161, Βάχχ. 1300, Ἀνθρ. 1286, Ἐλ. 1690· ἔμφορὰ ἄδ., Θουκ. 7. 29. κτλ.· τὸ ἄδ., = τὸ ἀπροσδόκητον, ἢ ἐκπληξίς, ὁ αὐτ. 4, 36, καὶ ἄλλ. **II** τὸ ἐν Πινδ. Ν. 7. 45, ἀδόκητον καὶ δοκόντα, δυνατόν νὰ σημαινῆ ἢ: τὸν ἄδοξον καὶ ἐνδοξον ἢ: τὸν μὴ προσδοκῶντα καὶ τὸν προσδοκῶντα. **III** Ἐπίρρ. -τως, Θουκ. 4, 17, καὶ ὡσαύτως ἀδόκητα, ὡς ἐπίρρ., Ἠσ. Ἀποστ. 31. Εὐρ. Φοιν. 318 οὕτως: ἀπὸ τοῦ ἀδοκῆτου, Θουκ. 6. 47.—ἐκ τοῦ ἄδ. Διον. Ἀλ. 3. 64.
ἀδοκία, «ἀπροσδοκία,» Ἠσύχ.
ἀ-δοκίμαστος, ον, ὁ μὴ δοκιμασθείς, μάλιστα ἐν σχέσει πρὸς τὰ πολιτικὰ δικαιώματα, Λυσ. 140. 14., 175. 45, Διόγιν. 56. 3, κτλ. πρὸ βλ. Ἄρποκρ.—Ἐπίρρ. -τως.
ἀ-δόκιμος, ον, ὁ μὴ δόκιμος, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὑποστῇ δοκιμὴν, παραπεποιημένος, κίδδηλος, κυρίως ἐπὶ νομισμάτων. Πλάτ. Νόμ. 742A. **II** μεταφ. ἄνευ φήμης, ἄσημος, ἀφανής, λακίματ' ἀδόκιμ' ὄλβιοις ἔχειν, Εὐρ. Τρω. 497· μοῦσα, Πλάτ. Νόμ. 829D· πρὸ βλ. Δημ. 781. 3.—Ἐπίρρ. -μωος, Πολυδ. 5. 160, 2, ἐπὶ προσώπων, Πλάτ. Πολ. 618B, ἀποδεδοκιμασμένος ὡς κίδδηλος, ἀπόδηλος, Ξεν. Λακ. 3, 3· Ἐπ. πρὸς Ρωμ. α', 28, Τιμόθ. Β'. γ', 8 κτλ.
ἀδολεσχέω, [ᾶ] μέλλ. -ήσω, = ἀργολογῶ, ληρῶ, φλυαρῶ, Εὐτολ. Ἀδελ. 11, Πλάτ. Φαίδων 70C, Ξεν. Οἰκ. 11, 3, κτλ.—ῤηματ. ἐπιθ. -ητέον, Κλήμ. Ἀλ. 203.
ἀδολεσχημα, τὸ φλυᾶρμα, Εὐστ.
ἀδο-λέσχης, ου, ὁ ἄλος, πολυλόγος, ματαιολόγος, φλυαρῶς, μάλιστα ἐπὶ τῶν φημιζόμενων σοφιστῶν, Σωκράτην, τὸν πτωχὸν ἄδ., Εὐτολ. Ἀδελ. 10, πρὸ βλ. Ἄριστοφ. Νεφ. 1485· ἢ Πρόδικος, ἢ τῶν ἄδ. εἰς γέ τι, ὁ αὐτ. Ἀποστ. 418· ἄδ. τις σοφιστής, Πλάτ. Πολιτικ. 299B, πρὸ βλ. Θεαίτ. 195B, Πολ. 488E. **II** ἐπὶ καλῆς σημασίας, ὀδύς, λεπτός εἰς τὸ σκέπτεσθαι, Πλάτ. Κρατ. 401B, πρὸ βλ. ἀδολεσχία, Π. (Πιθανῶς ἐκ τοῦ ἄδην, λέσχη, = ὁμιλεῖν μέτρι κόρον· τὸ α εἶναι μακρὸν (ὡς ἐν τῷ ἀδηκότες, ἴδε ἀδῶ), Εὐτολ. καὶ Ἄριστοφ. ἐνθ' ἀνωτέρω, καὶ ἐν χειρογράφοις ἐνίοτε ἔχει ὑπογεγραμ. ἀδολεσχεῖν, ὡς ἐν τῷ Παρισινήφ χειρογρ. τοῦ Δημοσθ. 1462. 12.).
ἀδολεσχητέον, ῥημ. ἐπιθ. = δεῖ ἀδολεσχεῖν, Κλήμ. Ἀλ. I, 461C.
ἀδολεσχία, [ᾶ] ἢ πολυλογία, φλυαρία, ἀργολογία, Ἄριστοφ. Νεφ. 1480, Ἰσοκρ. 292Π, Πλάτ. Θεαίτ. 195C· ἀδυναμία τῶν γερῶντων, Ἄριστ. Ρητ. 2, 13, 12. Ὁ Θεόφρ. ἔγραψε περὶ ἀδολεσχίας, Χαρακ. 3. **II** ὀδύτης, λεπτότης, Πλάτ. Φαίδρ. 269E, Παρμεν. 135D.
ἀδολεσχικός, [ᾶ], ἡ, ὄν, ὁ ἀργολογῶν, ὁ φλυαρῶν· τὸ -κόν, ἢ πολυλογία, Πλάτ. Σοφ. 225D.
ἀδό-λεσχος, [ᾶ], ον = ἀδολεσχητής, Μονόστ. ἐν Κωμ. Ἀποστ. 4, σ. 347. Ἀνθ. Π. (παράρτ.) 236.
ἀδολιεύτος, ον, (δολιεύομαι) = ἄδολος, Σχόλ. εἰς Ἄριστ. Πλουτ. 1158 = ἀπλοῦς.